

WOJNA NA EKRANIE

subiektywnik filmów wojennych
Kaja Klim 1a_g

W TEJ PREZENTACJI WSPOMNĘ O:

"1917"

"Jojo Rabbit"

"Lista Schindlera"

"Chłopiec w pasiastej piżamie"

"Przełęcz ocalonych"

"Dunkierka"

"Pianista"

DLA KOGO? DLACZEGO?

GENEZA FILMU WOJENNEGO

i o co chodzi w mojej prezentacji

WYBUCHY. GRANATY. AKCJA.

Dla zwyczajnego zjadacza chleba, hasło "film wojenny" przywołuje obraz jednowymiarowej, przeważnie męskiej sieczki, której podłożem w jakiś niesprecyzowany sposób mają być historyczne wydarzenia - najczęściej jest to pierwsza lub druga wojna światowa. Do produkcji takiej miło jest zasiąść po niedzielnym obiedzie lub męczącym dniu, by wraz z bojowymi okrzykami bohaterów wyrzucić z siebie ciężar naszego życia, z dziecięcą fascynacją obserwować umundurowanych aktorów wykrzykujących raz po raz groźnie brzmiące rozkazy...

...i w istocie, niezainteresowani tą tematyką mają prawo do podobnego myślenia. Kinowy rynek światowy, na którym to przeważają filmy obyczajowe, dramaty, komedie czy romanse, nie jest zbyt obfity w tematykę wojenną i dopiero ostatnie lata naznaczone zostały rozkwitem tego historycznego gatunku. Historycznego - ponieważ za pierwszy film przedstawiający wojenne losy uznaje się "Shoulder Arms" z 1918 roku (pol. "Charlie żołnierzem") w reżyserii samego Charlesa Chaplina.

A black and white photograph showing a man in a military uniform and a woman walking away from the camera on a path through a field. The man is on the right, wearing a dark uniform with a peaked cap and a sash. The woman is on the left, wearing a light-colored, long-sleeved dress. They are walking towards a hazy, distant horizon. The path is dirt and surrounded by grass and some small trees or bushes.

DAWNE KONFLIKTY. WSPÓŁCZEŚNIE.

Co może zastanawiać najbardziej to fakt, dlaczego właściwie w swej zawartości kino wojenne wraca do przeszłości, co pragnie uwiecznić czy przypomnieć, o czym może mówić. Otóż po uważniejszym przyjrzeniu się paru z obecnie powstających "pełnometrażówek" traktujących na ten temat, okazuje się, że nie chodzi tu jedynie o walkę z drugą osobą, lecz głównie z sobą samym; nie ukazują tylko grozy popełnionych morderstw, ale skupiają się także wokół tych zbrodni, które człowiek popełnił we własnym umyśle. Mówią także o zmianach, sercu, klęsce i zwycięstwach - a wszystko to jest wieloznaczne, wielowymiarowe, co z kolei oznacza, że są to wartości uniwersalne. I tutaj pojawia się cel mojej prezentacji - pragnę bowiem przedstawić te pozycje filmowe, które w moim odczuciu nie powinny zostać nigdy uznane za przystawową "strzelankę". Zapraszam zatem do zapoznania się z prezentacją.

1917

W REŻYSERII SAMA MENDESA, ROK 2019
SCENARIUSZ - SAM MENDES, KRYSTY
WILSON-CAIRNS

W pierwszej swej recenzji "1917" (a napisałam ich dwie) stwierdziłam, że nie mogę nazwać podobnego ewenementu filmem, albowiem żadne jego późniejsze wspomnienie nie przypominało choćby jednego z wyreżyserowanych kadrów. Okrzyknięty więc został przeze mnie przeżyciem i choć "doświadczyłam" go na samym początku tego roku, wciąż nieugięcie trzymam się swego zdania.

Jest to historia rozpoczynająca się w okopach i wojennym chaosie, niedaleko ziemi niczyjej, gdy to dwaj brytyjscy szeregowcy otrzymują misję - niezwykłą zarówno pod względem czasu jak i niebezpieczeństwa. Czasu - bo na jej wykonanie mają jedynie dzień. Niebezpieczeństwa - bo od jej powodzenia zależy życie lub śmierć tysiąca sześciuset żołnierzy, w tym brata jednego z dwóch postaciów. W momencie otrzymania wiadomości, którą muszą przekazać dowódcy batalionu znajdującego się za linią frontu, rozpoczyna się morderczy wyścig ze śmiercią, gdzie każdy nowy krok stawiany w biegu może okazać się tym ostatnim.

Pomysł na scenariusz spisany m.in. na podstawie wspomnień dziadka samego reżysera wydawać mógłby się nietypowy, tym bardziej, że przenosi nas on do czasów wciąż owianych tajemnicą niedopowiedzeń I wojny światowej. Pokusiłabym się jednak o stwierdzenie, że nie czas jest tutaj unikalny, a jego przedstawienie - podczas seansu nie mamy do czynienia z nieustannym rozlewem krwi, z którym to kojarzyć można filmy o tematyce wojennej. Wręcz przeciwnie - większość scen niezmordowanych wojaży ukazuje spokojne krajobrazy rozkwitającej przyrody, wyobrażenie zapachu kwiatów wiśni czy rzucane przez jednego z szeregowców raz po raz żarty na dodanie sobie otuchy - a wszystko to paradoksalnie jedynie zwiększa niepokój, a w końcu odczuwalny żal sprawiając, że już nigdy więcej w konflikcie nie dostrzeżemy jedynie fizycznego bestialstwa. Reżyser bowiem zdawał się doskonale wiedzieć, że czasem nie potrzeba całego zapasu bomb, a jedynie prószące płatki kwiatów drzew wiśni czy jedna melodia, by uderzyć w widza najmocniej i tym samym - skraść jego serce.

NAGRODY

WYBÓR: OSCARY, ZŁOTE GLOBY I NAGRODY BRYTYJSKIEJ AKADEMII SZTUK
FILMOWYCH I TELEWIZYJNYCH (BAFTA)

Oscary

Najlepsze efekty specjalne -
Guillaume Rocheron, Greg Butler
i Dominic Tuohy

Najlepsze zdjęcia - Roger Deakins

Najlepszy dźwięk - Mark
Taylor, Stuart Wilson

Złote Globy

Najlepszy dramat

Najlepszy Reżyser - Sam
Mendes

BAFTA

Najlepszy film - Callum McDougall, Jayne-Ann
Tenggren, Pippa Harris, Sam Mendes

Najlepszy film brytyjski - Callum McDougall, Jayne-Ann
Tenggren, Krysty Wilson-Cairns, Pippa Harris, Sam
Mendes

Najlepszy reżyser - Sam Mendes

Najlepsze zdjęcia - Roger Deakins

Najlepsza scenografia - Dennis Gassner, Lee Sandales

Najlepsze efekty specjalne

Najlepszy dźwięk - Mark Taylor, Oliver Tarney, Scott
Millan, Stuart Wilson

89%

pozytywne opinie krytyków*

88%

pozytywne opinie publiczności*

JOJO RABBIT

W REŻYSERII TAIKA WAITITI, ROK 2019
SCENARIUSZ - TAIKA WAITITI

"Od kiedy wojna jest tylko dla dorosłych?"

To pytanie przez pierwszą połowę filmu zadawać mógłby sobie dziesięcioletni Niemiec, tytułowy Jojo Betzler - mały fanatyk swastyk oraz osobisty przyjaciel samego Adolfa Hitlera - a przynajmniej jego wyobrażenia o nim. Jako niemal podręcznikowy przykład przedstawiciela społeczeństwa otępionego nazistowską propagandą, z ochotą wyrusza na parodniowy obóz mający wykształcić w młodym, pełnym dziecięcego odurzenia wizją wojny pokoleniu bezgraniczną nienawiść do wroga - zarówno tego walczącego na froncie, jak i zupełnie wyimaginowanego. I tak, gdy Jojo w wyniku pewnego wypadku wraca do domu i zastaje w nim pod nieobecność swojej mamy niecodziennego gościa - młodą Żydówkę - w pierwszym odruchu planuje pozbyć się go za wszelką cenę. W końcu jaki niemiecki dziesięciolatek chciałby mieszkać pod jednym dachem z potworem, który w każdej chwili może obnażyć swoje wampirze kły i opić się ludzką krwią?

W miarę postępowania akcji filmu, Jojo zaczyna dostrzegać w swojej Nemezis kogoś więcej niż jedynie "przerażającą bestię", która nagle zyskuje zupełnie inne ludzkie cechy - okazuje się wrażliwa, niezwykle inteligentna, a nawet całkiem ładna. W momencie, gdy chłopiec zdaje sobie sprawę z tego, że nie zawsze warto ufać wszystkiemu, co pragnie wmówić rząd oraz że medal posiada dwie strony, sprawy zaczynają się poważnie komplikować, a fabuła stacza się na coraz mroczniejszą ścieżkę. W efekcie otrzymujemy od reżysera i aktorów swoistą lekcję życia, obfitującą nie tylko w liczne elementy zaskoczenia czy estetyczne zdjęcia. Ukazuje nam ona bowiem sceny bardziej przytłaczające, niż niejedne zawarte w najwybitniejszych dramatach okazy, które w seansie zawierającym żywą parodię Hitlera, jako ściskająca za gardło przypominajka, uprzątniają nam, że tak samo jak w dramacie wojennym nie powinno zabraknąć choćby jednego uśmiechu, tak i w filmie komediowym-wojennym nie może zabraknąć też.

NAGRODY

Nagrody publiczności

Golden Bicycle for Best Film in
Together Again Program

Toronto International Film
Festival People's Choice Award

Nagrody za scenariusz

Nagroda Akademii Filmowej za
najlepszy scenariusz adaptowany

Nagroda Brytyjskiej Akademii
Filmowej: Najlepszy scenariusz
adaptowany

Nagroda Gildii Amerykańskich
Scenarzystów za najlepszy scenariusz
adaptowany

Międzynarodowa Nagroda AACTA za
najlepszy scenariusz zagraniczny

Inne nagrody

Nagroda Critics' Choice: Najlepszy
aktor młodego pokolenia

Nagroda Amerykańskiej Gildii
Projektantów Kostiumów: Najlepsze
kostiumy w filmie kostiumowym

79%

pozytywne opinie krytyków*

94%

pozytywne opinie publiczności*

LISTA SCHINDLERA

W REŻYSERII STEVENA SPIELBERGA, ROK 1993
SCENARIUSZ - STEVEN ZAILLIAN, NA PODSTAWIE
KSIĄŻKI THOMASA KENEALLY'EGO

Wbrew wszelkim oczekiwaniom oraz barwie zdjęć, czasy wojny nie odznaczały się jednolitymi odcieniami szarości, a najwyraźniejszym kolorem wcale nie była czerń - zatem nie wszystko złoto, co się świeci, a pozory mogą mylić. Najlepszym dowodem na słuszność tej tezy jest historia Oskara Schindlera - niemieckiego przedsiębiorcy, właściciela niemałego majątku, założonej przez siebie w Krakowie fabryki emaliowanych naczyń, w której pracować mieli zmuszani do pracy Żydzi oraz... wielkiego serca. Jako dobrze prosperujący i obrotny w interesach Niemiec zyskuje uznanie pomieszkujących tam nazistowskich oficerów, przeświadczonych o jego okrucieństwie wobec swoich żydowskich pracowników równemu temu podręcznikowych okazów przykładowego niemieckiego obywatela. Funkcjonariusze publiczni nie znają jednak realiów pracy w fabryce Schindlera, podobnie jak i ci wszyscy, których odcinają od jej wnętrza zamknięte bramy budynku. Nie dzieje się tak jednak bez powodu - bowiem to, co znajduje się za zamkniętymi drzwiami, dla dobra wszystkich, lepiej aby za nimi pozostało.

Pragnę zaznaczyć, iż "Lista Schindlera" zdecydowanie nie należy do filmów familijnych. Przedstawia on bowiem niezwykle prawdopodobny obraz codziennej walki o przeżycie w czasach wojny, gdy to ludzie posuwali się do paskudnych czynów, by móc przetrwać kolejny dzień. Opowieść o Oskarze Schindlerze przyrównałabym w pewnym sensie do tej o Januszu Korczaku - w tym znaczeniu, iż oboje stali się symbolem wyzwolenia dla tych, którym odmawiano ratunku, a którzy potrzebowali go najbardziej. Dodatkowego słusznego rozgłosu dodawać może tu także fakt, iż historia Oskara Schindlera oparta została na faktach - i choć minęło tak wiele lat (zmarł on w 1974 roku), na jego grobie wciąż składane są nowe kwiaty. Nie tylko z rąk żydowskich.

NAGRODY

OSCARY, ZŁOTE GLOBY I NAGRODY BRYTYJSKIEJ AKADEMII SZTUK FILMOWYCH I TELEWIZYJNYCH (BAFTA) ZA 1993 ROK

Oscary

Najlepszy film – Steven Spielberg, Gerald R.
Molen, Branko Lustig

Najlepsza reżyseria – Steven Spielberg

Najlepszy scenariusz adaptowany – Steven
Zaillian

Najlepsze zdjęcia – Janusz Kamiński

Najlepsza scenografia i dekoracje wnętrz – Allan
Starski, Ewa Braun

Najlepsza muzyka – John Williams

Najlepszy montaż – Michael Kahn

Złote Globy

Najlepszy dramat

Najlepsza reżyseria – Steven
Spielberg

Najlepszy scenariusz – Steven Zaillian

BAFTA

Najlepszy film – Steven Spielberg, Gerald R.
Molen, Branko Lustig

Nagroda Im. Davida Leana za najlepszą reżyserię –
Steven Spielberg

Najlepszy scenariusz adaptowany – Steven Zaillian

Najlepsze zdjęcia – Janusz Kamiński

Najlepsza muzyka – John Williams

Najlepszy montaż – Michael Kahn

Najlepszy aktor drugoplanowy – Ralph Fiennes

97%

pozytywne opinie krytyków*

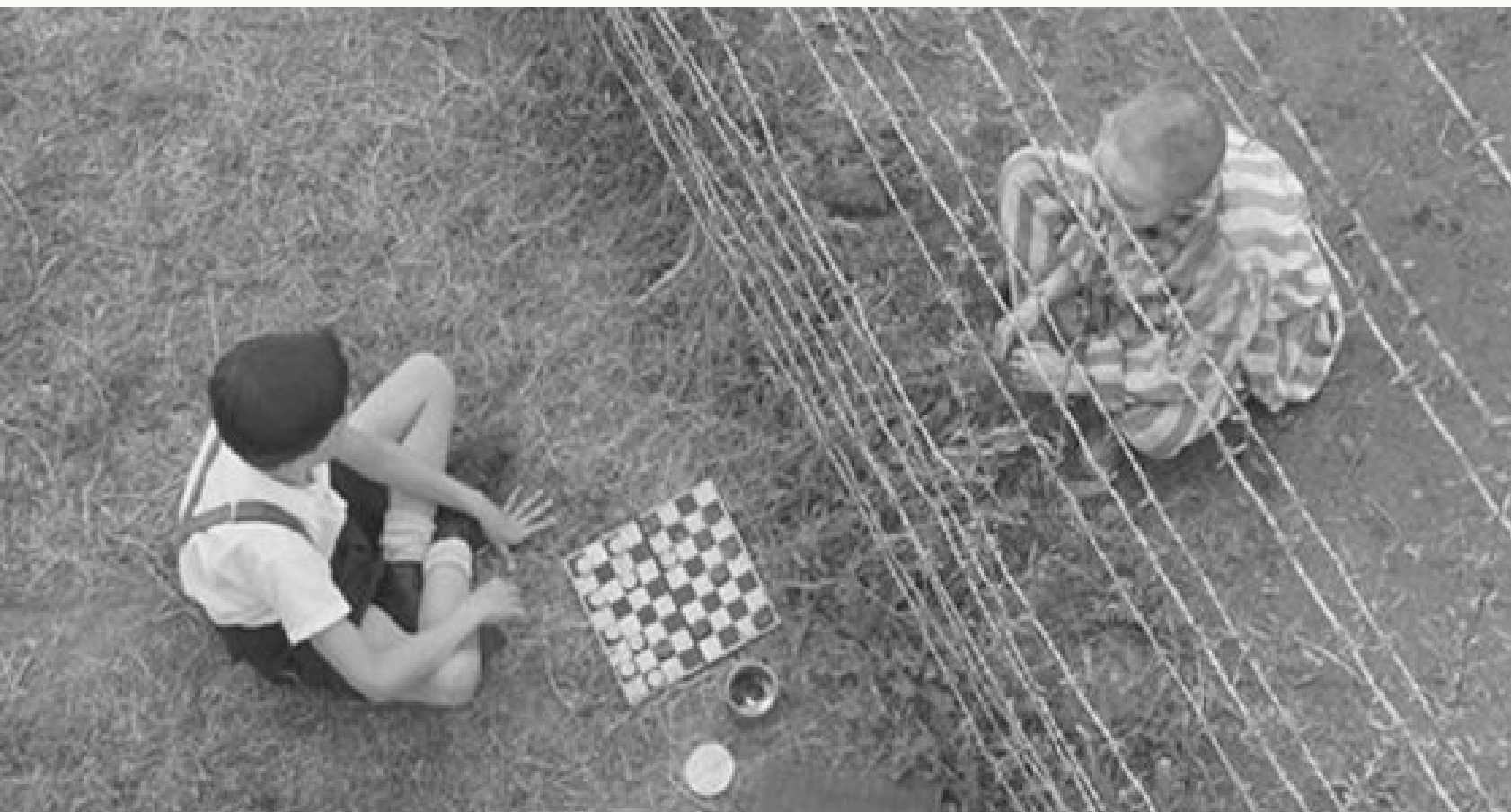

97%

pozytywne opinie publiczności*

CHŁOPIEC W PASIASTEJ PIŻAMIE

W REŻYSERII MARKA HERMANA, ROK 2008
SCENARIUSZ - MARK HERMAN

Mówi się, że przyjaźń jest niezwykle ważną relacją łączącą dwójkę ludzi. Czasem niektórzy zauważają, iż jest ona równie poważna, co pełnowymiarowa miłość. Prawdziwa łączy przewidzianym dla nas losem już od momentu naszego powstania, a zobowiązuje aż do dnia śmierci.

Dziś nie mamy problemu przyjaźnić się z kimś różnym od nas pod względem narodowościowym czy wyznania. Dopóki jesteśmy i potrafimy rozmawiać, nic przywiązania wciąż będzie drgać, a my wciąż będziemy przyjaciółmi. Jaki więc problem w nawiązaniu podobnej relacji mogliby mieć dwaj chłopcy w podobnym wieku, z podobnymi zainteresowaniami i, co najważniejsze, pełni wzajemnego zrozumienia?

Czasem wojna może trwać na froncie, ale nie ma prawa istnieć między ludźmi uzbrojonymi jedynie w puste dłonie gotowe do uściśnięcia. I w fakt ten nie powinno się ingerować żadną niemoralną zasadą czy wrogą ręką. Wątek chłopców pochodzących z zupełnie różnych środowisk - jednego pozbawionego troski, drugiego skazanego na rozpacz - a których los spleta jednakowym wyrokiem, może rozstroić nawet najlepsze nastroje - istotna jest tu jednak siła relacji, jej dziecięca niewinność oraz autentyczność, której odmówić nie może nawet drut kolczasty czy wymierzone karabiny, a która faktycznie trwała, choćby i przez chwilę...

NAGRODY

Nominacje dla filmu

Premio Goya - Najlepszy europejski film (2009)

Irish Film and Television Awards - Najlepszy film (2009)

Wygrana

British Independent Film Awards - Najlepsza aktorka (Vera Farmiga)

Nominacje dla osób

Young Artist Awards - Obiecujący debiut aktorski (Asa Butterfield & Jack Scanlon)

British Independent Film Awards - Najlepszy reżyser (Mark Herman)

63%

pozytywne opinie krytyków*

85%

pozytywne opinie publiczności*

PRZEŁĘCZ OCALONYCH

W REŻYSERII MELA GIBSONA, ROK 2016
SCENARIUSZ - ROBERT SCHENKKAN I
ANDREW KNIGHT

Bezwzględność - jako słowo-synonim. "Bezwzględność" mogłaby stać się bowiem synonimem dla braku skrupułów, ciała pozbawionego serca oraz umysłu opatrzonego jedynie bandażem zemsty na ludziach, którzy w amoku wściekłości przestają nimi być. Jest to więc synonim wojny wpychającej każdemu zdolnemu do walki obywatelowi karabin w dłoń i nakazującej im walczyć do momentu gdy to na linii frontu nie pozostanie nic innego niż pył ciał, który oszpecił ziemię jako krwawy śnieg czy niezdolna do zidentyfikowania breja.

Męstwo również nabiera tutaj nowego znaczenia - istoty uniesienia broni przeciwko ludziom, którzy pragną odebrać nieswoją ojczyznę lub tym, którym z jakichś powodów powinna zostać ona odebrana. Tak przynajmniej wynika z rozkazów - poleceń, które mają nadać żołnierzowi nowy sens bytu, nową formułkę jego wartości. Problem - tutaj jednak synonim człowieczeństwa - tkwi w tym, że niekiedy zdarzy się, że ten, który ma kończyć antagonistyczne życie, pragnie rozpoczynać je na nowo; budować mosty tam, gdzie miał je zburzyć.

W wyniku podobnej zagwozдки otrzymujemy dzieło pełne świadomości i empatii, mimo iż skupione wokół realiów wojny; bohatera, który zamiast przeladowywać broń uzupełnia apteczkę oraz ponadczasową historię o wykluczeniu i życiu w pełnej chwale pomimo początkowych zwątpień i szyderstw. Niczym prezent podarowana jest nam "Przełęcz ocalonych" jako nowy synonim dla "warto jest być człowiekiem, nie jego wrogiem".

NAGRODY

WYBÓR: OSCARY, ZŁOTE GLOBY I NAGRODY BRYTYJSKIEJ AKADEMII SZTUK
FILMOWYCH I TELEWIZYJNYCH (BAFTA)

Oscary

Najlepszy dźwięk - Andy
Wright, Kevin O'Connell, Peter
Grace, Robert Mackenzie

Najlepszy montaż - John Gilbert

Złote Globy

Najlepszy dramat

Najlepszy aktor w dramacie -
Andrew Garfield

Najlepszy reżyser - Mel Gibson

BAFTA

Najlepszy montaż - John Gilbert
(BAFTA)

85%

pozytywne opinie krytyków*

91%

pozytywne opinie publiczności*

DUNKIERKA

W REŻYSERII CHRISTOPHERA NOLANA,
ROK 2017
SCENARIUSZ - CHRISTOPHER NOLAN

Słynna operacja Dynamo, czyli ewakuacja 338 tysięcy żołnierzy, w tym 215 tys. Anglików z Dunkierki, według historii zakończyła się granicznym z cudem sukcesem między 26 maja a 4 czerwca 1940 roku. Pomimo ogromnych strat materialnych - utraty w sporych ilościach wyposażenia i amunicji wystarczających do wyposażenia 12-13 dywizji - Brytyjczycy mogli nazwać szczęśliwym cudem udany powrót do domu tak okazałej liczby żołnierzy (z ok. 400 tysięcy).

Mimo to, nawet ponowne ujście ojczystego lądu czy czuły uścisk żyjących bliskich nie jest w stanie w pełni wymazać wspomnień ziemi Dunkierki. Nic nie wynagrodzi im szkód, zarówno psychicznych jak i fizycznych, których przerażeni doświadczyli podczas morderczej przeprawy przez niespokojne wody zła kanału La Manche, nikt nie zagwarantuje im snów pozbawionych widoku swoich kolegów wyskakujących przez burtę podczas sztormu świszczących ponad ich głowami wrogich bomb.

Pozostała część z 400 tysięcy Brytyjczyków, która nie powróciła z misji, pozostała na obcym lądzie lub zginęła w czasie przeprawy w wyniku ataku sił niemieckich - mówi się, że operacja Dynamo powiodła się nie jedynie z powodu zmobilizowania wszelkich dostępnych środków transportu wodnego z Wielkiej Brytanii, ale głównie dzięki decyzji samego Hitlera, który na kilka kluczowych dla Brytyjczyków dni odwołał serię ataków. To właśnie wtedy alianci zyskali nową szansę, na którą do tej pory oczekiwali zanurzeni po pas w wodzie, niepewni czy to właśnie na ich rejs nie natrafi bomba.

"Dunkierka" jako seans przybliżyła nam obraz tego francuskiego miasta z lat czterdziestych XX wieku oraz terroru, który bladym strachem zaraził 400 tysięcy ludzi ponad wszystko pragnących powrócić do domu. Nie przedstawia zatem jedynie suchych historycznych faktów, ale ukazuje realne postacie oraz żywe uczucia, niemal wizję najgorszego koszmaru od podszewki. Bowiem zapewne lepiej jest zginąć i ucałować podczas upadku ziemię naszego dzieciństwa - ziemię, którą znamy - niż zatonać na obcym terytorium i tak jak ono, na zawsze już pozostać obcym.

NAGRODY

WYBÓR: OSCARY, ZŁOTE GLOBY I NAGRODY BRYTYJSKIEJ AKADEMII SZTUK
FILMOWYCH I TELEWIZYJNYCH (BAFTA)

Oscary

Najlepszy dźwięk - Gary
Rizzo, Gregg Landaker, Mark
Weingarten

Najlepszy montaż - Lee Smith

Najlepszy montaż dźwięku - Alex
Gibson, Richard King

Złote Globy

Najlepszy dramat

Najlepszy reżyser - Christopher
Nolan

Najlepsza muzyka - Hans
Zimmer

BAFTA

Najlepszy dźwięk - Gary Rizzo, Gregg
Landaker, Mark Weingarten, Richard
King

93%

pozytywne opinie krytyków*

81%

pozytywne opinie publiczności*

PIANISTA

W REŻYSERII ROMANA POLAŃSKIEGO, ROK 2002
SCENARIUSZ - RONALD HARWOOD, NA PODSTAWIE KSIĄŻKI
WŁADYSŁAWA SZPILMANA

Jako polski akcent i ostatni z zapisanych opadającą od strzału ręką akordów, naszym oczom ukazuje się wreszcie filmowa adaptacja książki spisanej na podstawie przeżyć samego jej autora - Władysława Szpilmana, wybitnego pianisty i kompozytora pochodzenia żydowskiego. Jak woń szampana - lub choćby tańszego jego odpowiednika - roznosi się po kantinie przyjemniejszego towarzystwa echem ostatni z interpretacji taktów nokturnu cis-moll Chopina. Gdy zapadnie cisza, nie będzie tu już żadnej żywej duszy. Wszystkich z tu obecnych wywiozą do getta.

Jak przykre jest obserwowanie marnującego się na nieudanej prozie poety, tak smutno obserwować jest narzędzie dla talentu sprzedawane za byle wyższą cenę - koszt życia, na który w ostatecznym rozrachunku nie stać było według jego sprzedawcy nikogo, ponieważ okazuje się, że nie prowadzi interesów z Żydami. Jednak nie jest to tylko opowieść o biznesie życia i śmierci. Bezcennym towarem jest tutaj także talent oraz poświęcenie, których zdobyć nie może nawet największa gotówka.

Mimo to "Pianista" wcale nie jest bajką o przewadze dobra nad złem czy potędze umysłu młodego muzyka, który swoją grą odczarować może zakłęte serca oprawców. Jest to jednak film oparty na prawdziwych zdarzeniach, gdzie rzeczywistość często mija się z disneyowskimi wyobrażeniami antagonistów oraz protagonistów. By przekonać się o tym, czy historia ta kończy się spektakularną odmianą losów skazańca wystarczy przeczytać książkę czy obejrzeć jej adaptację - ewentualnie przejrzeć w internecie życiorys pisarza - jej interpretacja jest już sprawą indywidualną. Osobiście twierdzę jednak, że w kwestii tej faktycznie co nieco może mieć wspólnego z najpiękniejszymi z baśni - ponieważ tytułowy pianista ostatecznie nie okazuje się być jedynie zawodowym kompozytorem, a kimś, kto choć na moment, jak za dotknięciem magicznej różdżki, na nowo nada barwę ponuremu dotychczas, nieco szczuplejszemu spotkaniu dawnych znajomych w kantinie wypełnionej zapachem już tego tańszego szampana. Wystarczy się tylko wsłuchać.

NAGRODY

WYBÓR: OSCARY, ORŁY I NAGRODY BRYTYJSKIEJ AKADEMII SZTUK
FILMOWYCH I TELEWIZYJNYCH (BAFTA)

Oscary

Najlepszy aktor pierwszoplanowy
- Adrien Brody

Najlepszy reżyser - Roman
Polański

Najlepszy scenariusz adaptowany
- Ronald Harwood

Orły

Najlepszy film 20-lecia Orłów (2018)

Najlepszy film - Roman Polański (2003)

Najlepsza reżyseria - Roman Polański

Najlepsza muzyka - Wojciech Kilar

Najlepsze zdjęcia - Paweł Edelman

Najlepsza scenografia - Allan Starski

Najlepsze kostiumy - Anna B. Sheppard

Najlepszy dźwięk - Jean-Marie Blondel

Najlepszy montaż - Hervé de Luze

BAFTA

Najlepszy film - Alain Sarde, Robert
Benmussa, Roman Polański

Nagroda im. Davida Leana za najlepszą
reżyserię - Roman Polański

95%

pozytywne opinie krytyków*

96%

pozytywne opinie publiczności*

DZIĘKUJĘ ZA UWAGĘ!

Życzę miłych seansów

Źródła: <https://www.filmweb.pl> ;
<https://www.rottentomatoes.com> ;
<https://pl.pinterest.com> ;
wiedza własna

Prezentacja stworzona przy pomocy strony Canva.